

**Ann**  
**Napolitano**  
Hola, preciosa

Traducció de Nerea Gilabert Giménez

**AdN**

Hi ha algú que se senti afortunat d'haver nascut?  
Doncs vinc a dir que també es poden considerar afortunats  
els que moren, ho sé molt bé.

Moro quan mor el moribund i neixo quan neix el nadó, i no  
soc només allò que hi ha entre el barret i les botes,  
I em paro a mirar la varietat d'objectes,  
no n'hi ha dos d'iguals i tots són bons,  
Bona és la terra i bones són les estrelles,  
i bons són la resta d'astres que les acompanyen.

—WALT WHITMAN,  
*Cant a mi mateix*, vers 7



# William

---

*Febrer de 1960 – desembre de 1978*

Durant els primers sis dies de vida, en William Waters no va ser fill únic. Tenia una germana de tres anys pèl-roja que es deia Caroline. Hi havia pel·lícules casolanes sense so on apareixia ella i on semblava que el seu pare reia, un fet que en William mai va veure en persona. Allí, el seu pare semblava feliç, i tot apuntava que era gràcies a aquella nena pèl-roja que sortia en un dels vídeos tapant-se la cara amb el vestit i corrent en cercles mentre reia. La Caroline va agafar febre i va començar a tenir tos just després de néixer en William, quan ell i la seva mare encara estaven a l'hospital. Uns dies més tard, quan van tornar a casa, la nena semblava trobar-se millor, però la tos continuava fent mala pinta. Un matí, quan els pares van anar a buscar-la a la seva habitació, van trobar-se-la morta al bressol.

En William s'anava fent gran i els seus pares mai mencionaven el nom de la Caroline. Hi havia una fotografia d'ella a sobre d'una tauleta de la sala d'estar, on ell acudia de tant en tant per convèncer-se que realment havia tingut una germana. La família es va mudar a una casa de teules blaves a l'altra punta de Newton, un suburbi de Boston, i, en aquella casa, en William era fill únic. El seu pare era comptable i treballava moltes hores al centre de la ciutat. Després de la mort de la filla, aquell home mai més va tornar a tenir una cara amable. La mare d'en William fumava cigaretes i bevia *bourbon* al menjador, algunes vegades sola i altres vegades acompanyada d'una veïna. Col·leccionava davantals amb volants i se'ls posava per cuinar. Cada cop que se'n tacava un, es posava les mans al cap.

—Potser no t’hauries de posar els davantals mentre cuines —li va dir en William un cop, quan la seva mare estava vermella i a punt de començar a plorar per culpa d’una taca de salsa—. En lloc d’això, podries posar-te un drap de cuina per dins del cinturó, com fa la senyora Kornet.

La mare el va mirar com si li hagués parlat en xinès. En William va afegir:

—Saps qui vull dir? La senyora Kornet, la que viu aquí al costat. Ella utilitza un drap de cuina.

Des dels cinc anys, en William anava gairebé cada tarda al parc que tenia prop de casa amb una pilota de bàsquet, ja que al bàsquet, a diferència del beisbol o del futbol, hi podia jugar sol. Hi havia una pista a cel obert força descuidada que normalment tenia una cistella lliure. Es passava hores practicant llançaments i fingint que era un jugador dels Celtics. Bill Russell era el seu preferit, però per ser Russell necessitava algú a qui bloquejar o de qui defensar-se. Sam Jones era el millor encistellador, així que en William solia fer de Jones. Intentava imitar la tècnica de tir tan perfecta que tenia l’escorta mentre fingia que els arbres del voltant de la pista eren aficionats que l’animaven.

Una tarda, quan tenia deu anys, va arribar a la pista i se la va trobar ocupada. Hi havia uns sis nois de la seva edat que s’empaitaven mentre feien anar la pilota d’una cistella a l’altra. En William va començar a recular, però un dels nois va cridar:

—Ei! Vols jugar? —I tot seguit, sense esperar que li donés una resposta—: Vas amb l’equip blau.

En qüestió de segons, en William ja formava part del joc i notava com el cor li bategava amb força dins del pit. Un nen li va passar la pilota i ell la hi va tornar perquè li feia por tirar i fallar i que li diguessin que era dolentíssim. Uns minuts més tard, el partit es va veure bruscament interromput perquè un d’ells havia de tornar a casa, així que tots van marxar de la pista en diferents direccions. En William va tornar a casa amb l’ai al cor. A partir d’aleshores, de tant en tant es trobava amb aquells nens a la pista quan hi anava a jugar amb la seva pilota. No tenien un horari establert,

però sempre que hi eren li feien senyals perquè s'unís al partit, com si fos un més de la colla. Aquest fet mai va deixar de sorprendre en William. Nens i adults sempre l'havien ignorat, com si fos invisible. Els seus pares amb prou feines li dirigien la mirada. En William ho havia acceptat i creia que era comprensible: al cap i a la fi, era avorrit i poc memorable. La seva principal característica era la pal·lidesa: tenia els cabells d'un ros arenós, els ulls blau cel i la blancor de pell que comparteixen totes les persones d'ascendència anglesa i irlandesa. Pel que fa al seu interior, en William sabia que era igual de poc interessant i discret que el seu exterior. Mai deia res a classe i ningú jugava amb ell. Tot i això, els nens de la pista de bàsquet li havien donat l'oportunitat de formar part d'alguna cosa per primer cop, i ni tan sols va haver d'obrir la boca.

Quan feia cinquè de primària, el professor de gimnàstica del seu col·legi li va dir:

—T'he vist alguna tarda jugant a bàsquet per aquí. Quina alçada fa el teu pare?

En William es va quedar mirant a aquell home sense comprendre de què anava tot allò.

—No t'ho sabria dir. Una alçada normal, suposo.

—Bé, llavors probablement seràs base. Hauries de practicar el control de la pilota. Saps qui és en Bill Bradley? Aquell paio desmanegat que juga amb els Knicks? Quan era petit, enganxava cartolina a les ulleres per evitar mirar cap avall, així no es veia els peus. Se les posava i anava driblant mentre caminava per la voreta. Semblava boig, sens dubte, però va aconseguir millorar molt el control de la pilota. Ara sap endevinar a la perfecció com rebotarà i la pot conduir sense mirar.

Aquella tarda, en William va tornar corrent cap a casa amb un neguit al cos. Era el primer cop que un adult el mirava directament als ulls, que es fixava en ell, que es fixava en el que feia, i aquella atenció li havia provocat angoixa. Va tenir un atac d'esternuts mentre buscava unes ulleres de joguina al fons del calaix del seu escriptori. Va haver d'anar dos cops al lavabo abans de

posar-se a enganxar uns trossos rectangulars de cartolina a la part inferior d'aquelles ulleres.

Sempre que es trobava malament o tenia malestar, el preocupava estar-se morint. Almenys un cop al mes, s'amagava sota els llençols tan bon punt arribava de l'escola, convençut que tenia una malaltia terminal. No els ho explicava als seus pares perquè a casa seva no estava permès estar malalt. Tossir, en particular, es considerava una gran traïció. Quan en William estava refredat, només es permetia tossir dins l'armari, amb la porta tancada i tapant-se la cara amb les camises de l'uniforme escolar que penjaven de les perxes. Mentre sortia corrent de casa amb la pilota i les ulleres, notava un pessigolleig a la nuca i les espatlles provocat per l'existència d'aquella preocupació a la seva família. Però, en aquell moment, en William no tenia temps de posar-se malalt, tampoc de tenir por. Era com si la seva identitat per fi encaixés a algun lloc. Els nois de la pista havien vist alguna cosa en ell, el professor de gimnàstica també. Potser no tenia ni idea de qui era, però el món li ho estava dient: era un jugador de bàsquet.

El professor de gimnàstica li va donar uns quants consells més que li van servir per desenvolupar les seves habilitats.

—Per defensar, empeny els altres nens amb les espatlles i el cul. Els àrbitres no ho consideraran falta. Fes esprints: la primera passa fes-la ràpida i així superaràs al contrincant que t'estigui regatejant.

En William també va practicar les assistències per poder passar la pilota als nois que en sabien més. Volia mantenir la seva posició dins del grup i sabia que, si feia que la resta de nois juguessin millor, el considerarien valuós. Va aprendre on havia de moure's per deixar un espai perquè els anotadors poguessin colar-se. Bloquejava els oponents per facilitar que els seus companys poguessin practicar els llançaments que més els agradaven. La resta de nois li donaven copets a l'esquena després d'un bon partit i tots el volien al seu equip. Aquest nivell d'acceptació va calmar la por que en William duia a dintre. A la pista de bàsquet, sabia el que havia de fer.

Quan va començar a l'institut, ja era prou bo per ser titular de l'equip oficial del centre. Feia metre seixanta i jugava com a base. Les hores d'entrenament amb les ulleres havien donat els seus fruits; era, amb diferència, el que millor driblava de l'equip, i també tenia facilitat per als salts de mitjana distància. Havia practicat els rebots, la qual cosa ajudava a compensar les pilotes que perdia l'equip. El seu punt fort continuaven sent les assistències i els companys sabien que jugaven millor quan ell estava present al terreny de joc. Era l'únic estudiant de primer a l'equip, així que, quan els companys més grans quedaven per beure cervesa al soterrani de qui fos que tingués uns pares disposats a passar-ho per alt, a ell mai el convidaven. Aquests mateixos companys es van quedar parats (igual que la resta del món) quan, en tornar de l'estiu d'entre segon i tercer curs, van veure que en William havia crescut més de deu centímetres. Un cop va començar a créixer, semblava que el seu cos no pogués parar. A l'últim curs de l'institut ja feia dos metres. No era capaç de menjar prou per seguir el seu propi ritme de creixement, així que es va quedar prim i llargarut. La seva mare feia cara de pànic cada cop que el veia entrar a la cuina per esmorzar i sempre que passava pel costat d'ell li donava alguna cosa per picar. Era com si cregués que tenir un fill tan prim li donava mala imatge, ja que ella era la responsable d'alimentar-lo.

Els pares d'en William anaven a veure'l jugar algun partit, però molt de tant en tant, i s'asseien a la graderia amb un posat molt educat, com si no coneguessin cap dels jugadors. No hi eren el dia que va anar a recollir un rebot i va rebre una espenta mentre saltava. Va caure malament sobre el genoll dret i l'articulació va absorbir tot l'impacte i tot el seu pes. En William va sentir que el genoll li feia un crec i, de cop, va començar a veure borrós. El seu entrenador, que semblava que només tenia dos registres (cridar i murmurar), li va preguntar entre crits:

—Estàs bé, Waters?

En general, en William responia tant als crits com a les murmurations amb frases que formulava com si fossin preguntes. Mai se sentia prou segur per fer una afirmació clara. Es va escurar el coll.



La boira que tenia al seu voltant i que li anava per dins era densa i estava mesclada amb el dolor que irradiava el genoll. Llavors va contestar:

—No.

S'havia fracturat la ròtula, la qual cosa volia dir que es perdria les darreres set setmanes de la temporada del seu penúltim curs. Li van immobilitzar la cama amb un guix i va estar dos mesos anant amb crosse. Així que, per primer cop des que tenia cinc anys, no podia jugar a bàsquet. S'asseia a la cadira de l'escriptori de la seva habitació i tirava papers arrugats a la paperera que hi havia contra la paret del fons. Els núvols que havien aparegut el dia que es va fer la lesió, no es van dissipar. Sentia com si tingués la pell freda i humida. El metge li va dir que es recuperaria per complet i que podria tornar a jugar per a la temporada de l'últim curs, però, així i tot, en William sentia una lleugera sensació de pànic a totes hores. La seva percepció del temps també es va veure alterada. Sentia que es quedaria per sempre més atrapat en aquella casa, en aquella cadira, amb aquella cama enguixada. Va començar a pensar que no se'n sortiria, que ja no podia suportar continuar dintre d'aquell cos trencat. Pensava en la seva germana, en com la Caroline havia mort. Pensava en el fet que ja no hi fos, la qual cosa no entenia, però, a mesura que anaven passant els minuts, també desitjava no ser-hi ell. Fora de la pista de bàsquet, no tenia cap utilitat. Ningú el trobaria a faltar. Si desaparegués, seria com si mai hagués existit. Ningú parlava de la Caroline i ningú parlaria d'ell. La boira i els pensaments sobre desaparèixer només es van dissipar un cop en William es va haver alliberat del guix i va poder tornar a córrer i jugar.

Gràcies a les seves notes, prou decents, i al fet de ser una jove promesa del bàsquet, li van oferir unes quantes beques, totes per anar a universitats amb programes de bàsquet de primera divisió. Agraïa haver rebut aquelles ofertes, ja que els seus pares mai havien dit res sobre que tinguessin pensat pagar-li els estudis universitaris, i també perquè ho considerava una garantia per poder continuar jugant a bàsquet. Volia marxar de Boston (mai s'havia

allunyat de la ciutat més d'uns cent cinquanta kilòmetres), però la calor enganxifosa del sud el posava nerviós, així que va acceptar una beca de la Universitat Northwestern, a Chicago. A finals d'agost de 1978, a l'estació de tren, en William va fer-li un petó de comiat a la seva mare i li va donar la mà al seu pare. Quan encara no l'havia deixat anar, va tenir un pensament estrany: que mai més tornaria a veure els seus pares. Que aquelles persones només havien tingut una filla i ell no pertanyia a la família.

A la universitat, a l'hora d'escollir assignatures, en William es va decantar per les que giraven al voltant de la història. Tenia la sensació que li faltaven molts coneixements sobre el funcionament del món i li semblava que estudiant-la trobaria les respostes. Li agradava que aquella matèria es dediqués a analitzar esdeveniments dispersos fins a trobar un patró. Si passava això, llavors passava allò. Res era completament aleatori i, per tant, es podia traçar una línia clara que anava des de l'assassinat d'un arxiduc austríac fins a l'inici d'una guerra mundial. La vida universitària era massa novetat per resultar predictable. Li costava trobar l'equilibri entre tots aquells estudiants emocionats que li xocaven la mà mentre caminava pels sorollosos passadissos de la residència. Els seus dies es dividien entre estudiar a la biblioteca, practicar a la pista de bàsquet i assistir a classe. En tots aquests llocs sabia què havia de fer. S'asseia a qualsevol cadira de l'aula i s'hi enfonsava, obria la llibreta i sentia com l'envaïa la calma quan el professor començava a parlar.

En William gairebé mai es fixava en la resta d'alumnes durant les classes, però la Julia Padavano, que anava amb ell al seminari d'Història Europea, va cridar-li l'atenció perquè se la veia constantment amb la cara encesa per la indignació; i també perquè tornava boig al professor, un home gran d'origen britànic que sempre duia un mocador de grans dimensions fet bola a una mà. Els cabells llargs i arrissats de la Julia es movien al voltant de la seva cara com si fossin cortines mentre deia coses com: «Professor,

m'interessa el paper que va tenir la Clementine en tot això. És cert que era la principal assessora d'en Churchill?». O: «Podria explicar-nos quin era el sistema de codificació en temps de guerra? És a dir, com funcionava, però de manera més específica. M'agradaria veure'n algun exemple també».

En William mai parlava a classe ni aprofitava les hores de tutoria dels professors. Creia que el paper dels estudiants era mantenir la boca tancada i absorbir tants coneixements com fos possible. Compartia l'opinió que tenia el professor sobre la noia de cabells arrissats: les seves preguntes i interrupcions, tot i que sovint a en William li resultaven interessants, eren de mala educació. La base d'una classe seriosa es formava amb alumnes que escoltaven i professors que aportaven saviesa mitjançant una sèrie de paraules escollides amb cura. Aquella noia feia que la base trontollés. Era com si ni tan sols sabés de la seva existència.

Una tarda, després de classe, en William es va sobresaltar en veure-la aparèixer pel costat, a l'altura del seu colze.

—Hola. Em dic Julia —li va dir.

—William. Hola.

Va haver d'escurar-se el coll; possiblement, aquell era el primer cop que parlava en tot el dia. La noia el mirava amb aquells ulls tan grans i seriosos. Va adonar-se que, a la llum del sol, els seus cabells castanys tenien reflexos daurats. Semblava com si estigués il·luminada per dins i per fora.

—Per què ets tan alt?

No era estrany que la gent fes comentaris sobre la seva alçada; comprenia que sobtava veure'l entrar per la porta i la majoria de la gent se sentia obligada a dir alguna cosa al respecte. Escoltava diversos cops a la setmana la de: «Que fa vent allà dalt?».

Tanmateix, la Julia va fer la pregunta amb cara de sospita i a ell això li va fer gràcia. Va aturar-se al mig del camí que creuava el pati i ella va fer el mateix. No se'l veia riure gaire sovint. Va començar a sentir un formigueig a les mans, com si acabés de despertar-se d'un somni on li faltava l'oxigen. La sensació general era com si li fessin pessigolles. Més endavant, en William recordaria

aquell moment i sabia que es va enamorar d'ella allí mateix. O, per ser més exactes, va ser el seu cos el que es va enamorar d'ella en aquell moment. Al bell mig del pati, l'atenció d'una noia en concret l'havia fet esclatar en una forta riallada que sorgia dels indrets més amagats del seu interior. El cos d'en William, cansat i avorrit per culpa de la seva ment indecisa, va haver de llançar focs artificials cap als nervis i músculs per alertar-lo que alguna cosa important estava passant.

—De què te'n rius? —va preguntar la Julia.

Quan va aconseguir calmar-se una mica, va contestar:

—Si us plau, no t'ofenguis.

Ella va assentir impacient.

—No m'ofenc.

—No sé per què soc tan alt. —Però en silenci va pensar que era ell mateix qui s'havia forçat a arribar a aquella alçada. Un jugador de bàsquet com cal necessitava fer, com a mínim, un metre noranta, i en William s'havia preocupat tant per aquest tema que, no sabia ben bé com, havia desafiat la genètica—. Jugo a l'equip de bàsquet de la universitat.

—Almenys has sabut treure-li profit —va respondre ella—. Potser aniré a veure un dels teus partits. Normalment no m'interessen gaire els esports, només vinc al campus quan tinc classe. —Va fer una pausa i després va afegir de seguida, com si se n'avergonyís—: Visc a casa dels meus pares per estalviar pasta.

La Julia li va dir que s'apuntés el seu número de telèfon al quadern d'Història i, abans de marxar, ell va accedir a trucar-li l'endemà. Fins a un cert punt, era irrellevant si s'havia enamorat d'ella o no. Allí al mig del pati, aquella jove semblava haver decidit que sortirien junts. Més endavant li va explicar que feia setmanes que l'observava a classe i que li havia agradat el seu posat atent i seriós.

—No feies tonteries com la resta dels nois —li va dir.

Fins i tot després de conèixer la Julia, el bàsquet encara ocupava la major part del temps i dels pensaments d'en William. Havia estat el millor jugador de l'equip del seu institut, però a la North-

western va descobrir, consternat, que era dels més fluixets. En aquell equip, la seva alçada no era suficient per destacar i la resta de joves eren més forts que ell. La majoria feia anys que aixecaven pesos, i en William va entrar en pànic per no haver sabut fer el mateix. Durant els entrenaments se'l treien de sobre o el tiraven a terra amb facilitat. Va començar a anar al gimnàs abans dels entrenaments i es quedava a la pista de bàsquet fins tard per practicar llançaments des de diferents angles. Tenia gana a totes hores i sempre duia algun entrepà a la butxaca. Va adonar-se que el seu paper en aquell equip probablement seria fer de «cola d'enganxar». Era prou bo defensant i fent assistències i llançaments a cistella per resultar útil, però no destacava com a atleta. La seva habilitat més valuosa era que gairebé mai cometia errors al terreny de joc. «Un alt quocient intel·lectual per al bàsquet, però poca xitxa», va comentar un dels entrenadors sobre ell pensant-se que no l'escoltava.

Una de les condicions de la beca era que havia de treballar al campus i, de la llista d'opcions, va triar una feina que es feia a l'edifici del gimnàs perquè així la podia compaginar millor amb els entrenaments. Es va presentar a la bugaderia que hi havia al soterrani d'aquell enorme edifici a l'hora acordada i allí es va trobar amb una dona prima amb els cabells afro i ulleres. Va fer que no amb el cap i li va dir:

—T'has equivocat de lloc. Qui t'ha dit que vinguis aquí? Als nois blancs no els assignen mai a la bugaderia. Millor ves a la biblioteca o al centre d'oci estudiantil. Va, tira.

En William va donar un cop d'ull a aquella sala llarga i estreta. Hi havia una filera de trenta rentadores a una paret i trenta asseccadores a l'altra. Era cert que cap dels presents era blanc.

—Què més dona? —va respondre—. Vull fer aquesta feina. Si us plau.

La dona va tornar a fer que no amb el cap i les ulleres se li van moure, però, abans que pogués dir res, en William va notar que algú li donava un copet a l'esquena i una veu greu va pronunciar el seu nom. Es va girar i es va trobar amb un company d'equip que

anava al seu curs, un aler pivot que es deia Kent. En Kent estava fort i tenia unes habilitats gairebé oposades a les d'en William: era un atleta suprem que feia esmaixades impossibles, lluitava per recuperar pilotes als rebots i es passava tot el partit esprintant d'aquí cap allà, però s'equivocava amb les jugades, provocava moltes pèrdues de pilota i mai sabia on havia d'estar quan li tocava defensar. L'entrenador es posava les mans al cap mentre l'observava corrent pel terreny de joc, probablement commocionat per la disparitat entre el potencial físic d'aquell jove i la seva manera erràtica de jugar.

—Ei, col·lega —va saludar-lo en Kent—. També et toca treballar aquí baix? Puc ensenyar-li com va tot això, si vol, senyora —li va dir amb un somriure gran i encantador a aquella dona.

Ella va cedir i va contestar:

—Està bé, si és així, d'acord. Treu-me'l de sobre i faré com si no hi fos.

A partir d'aquell moment, en William i en Kent van començar a programar els seus torns a la bugaderia de manera que poguessin treballar braç a braç. Rentaven centenars de tovalloles i els uniformes de tots els equips. Els pitjors eren els de l'equip de futbol americà per l'olor i les taques d'herba —que només es treien fregant un lleixiu especial sobre la tela. En William i en Kent van agafar un cert ritme a l'hora de dur a terme els diferents passos del procés de neteja. Com se centraven en el temps i l'eficàcia, la feina semblava una prolongació de l'entrenament de bàsquet. Aprofitaven aquella estona per analitzar les jugades i parlar sobre allò que podia millorar el seu equip.

Una tarda, mentre plegaven una enorme pila de tovalloles, en William li explicava:

—La cosa va així: passada entre base i escorta per iniciar la jugada, l'aler que estava fent un bloqueig directe a la línia de fons avança i un dels defenses baixa per bloquejar el pivot. —En William va fer una pausa per assegurar-se que en Kent no s'havia perdut—. Si la passada va per al pivot, l'aler es mou cap al córner, l'aler pivot deixa de bloquejar i l'altre defensa fa un bloqueig directe allà on hi hagi un punt dèbil.

—Bloquejar el bloquejador.

—Exacte, i si el pivot li passa la pilota a l'aler, es repeteix la jugada.

—Massa predictable! L'entrenador vol que repetim tota l'estona el mateix...

—Però, si ho fem bé, els defenses de l'altre equip no podran fer gran cosa per evitar-ho, encara que s'ho vegin vindre, sobretot si...

—Nois —va dir l'home que hi havia a l'assecadora del costat—, sou conscients que el que esteu dient no té cap sentit? Vull dir, jo també miro partits de bàsquet i no entenc ni un borrall del que esteu dient.

En Kent i en William van somriure. Quan va acabar el seu torn, van pujar al gimnàs, on la temperatura era uns sis graus inferior que allà baix, i van practicar llançaments a cistella.

En Kent era de Detroit, tenia opinions molt marcades sobre tots els jugadors i equips de l'NBA i sovint no es podia aguantar el riure quan explicava algun acudit dolent dels que volaven pels vestuaris com si fossin avionetes de paper. Durant els entrenaments, era habitual que l'entrenador l'escriués per ser massa fatxenda. En Kent es disculpava, però no podia evitar tornar-hi al cap de cinc minuts.

—Principis! —li repetia una vegada i una altra l'entrenador.

En Kent deia que en Magic Johnson era parent seu. Era un noi que anava a l'últim curs de la Universitat de Michigan State i que tothom donava per fet que seria per qui primer apostaria l'NBA quan fos temporada de fixatges. A en Kent li resultava tan fàcil fer amics —queia bé a tothom— que en William es preguntava per què triava passar tant de temps amb ell. L'única explicació que li venia al cap era que en Kent semblava gaudir de la tranquil·litat d'en William i ho aprofitava per tenir el control de la seva amistat. En Kent era qui s'encarregava de parlar i va passar un temps fins que en William va entendre que, si compartia històries personals, era perquè esperava que ell també parlés una mica més de la seva vida. Després que en Kent li contés que a la seva àvia li havien diagnosticat leucèmia i que allò havia agafat per sorpresa a tota la

família (perquè sembla que la dona havia afirmat que viuria per sempre més i era tan poderosa que tothom s'ho havia cregut), en William li va explicar que només havia rebut una única carta dels seus pares en tot aquell temps i que tenia pensat quedar-se a la universitat durant el Nadal.

Després d'un llarg entrenament nocturn, mentre caminaven lentament pel pati i lluitaven contra les rampes musculars fruit del cansament, en Kent va dir:

—A vegades he de recordar-me a mi mateix que tant se val si l'entrenador em deixa a la banqueta o m'esbronca perquè no sap apreciar la bellesa del meu joc; acabaré estudiant Medicina igualment. Res del que em digui canviarà el meu futur.

En William es va sorprendre.

—Vols ser metge?

—Ho tinc claríssim. Encara no he fet la matrícula, però sí. Tu què faràs després de la universitat?

De cop, en William va ser molt conscient de com de freds tenia els dits. Era principis de novembre i, quan va inspirar, va notar com l'aire fred li omplia els pulmons. Mai s'havia plantejat què faria després de la universitat; evitava pensar en el futur a propòsit. Li hauria agradat contestar «Jugar a bàsquet», però no era prou bo per dedicar-s'hi professionalment. El fet que el seu amic li hagués fet aquella pregunta confirmava que també pensava que en William no era prou bo.

—No ho sé —va contestar en William.

—Doncs començarem a pensar-ho —va dir en Kent—. Tens talent, alguna cosa se'ns acudirà. Encara tenim temps.

*Tinc talent?*, va pensar en William. Però no se li n'acudia cap que no impliqués una pista de bàsquet.

La Julia va assistir a un partit de bàsquet un divendres a la nit a principis de desembre i, quan en William va veure que estava a la graderia, se li va ennuvol·lar la vista i va passar la pilota a l'altre equip.

—Ei! —va cridar en Kent en passar-li pel costat—. Què coi ha passat?



A la línia defensiva, en William va robar dues pilotes que van canviar el rumb del partit a favor dels Wildcats. També va fer una passada des del límit de l'àrea restringida a un company que s'havia obert pas per un cantó i anava a l'ofensiva. Just abans del descans, en Kent va exclamar:

—Ara ho entenc! T'ha vingut a veure alguna noia, oi? On és?

Un cop finalitzat el partit (que van guanyar els Wildcats després que en William jugués els seus millors minuts de principis de temporada), va pujar a la graderia per veure la Julia. Quan s'estava apropant, va adonar-se que estava asseguda amb tres noies més que se li assemblaven. Totes tenien els mateixos cabells arrissats que els arribaven fins a les espatlles.

—Aquestes són les meves germanes —va dir la Julia—. Les he portat perquè t'avaluïn. Així és com ho dieu en idioma bàsquet, no?

En William va assentir i, sota l'atent escrutini d'aquelles quatre noies, de sobte va ser molt conscient de com de curts eren els seus pantalons de bàsquet i de la lleugeresa d'aquella samarreta sense mànigues que duia.

—Ens ho hem passat bé —va dir una de les noies més joves—. Encara que ens ha semblat esgotador per als jugadors. Crec que mai de la vida he suat tant com vosaltres. Em dic Cecelia i aquesta és la meva germana bessona, l'Emeline. Tenim catorze anys.

L'Emeline i la Cecelia li van dedicar uns somriures amables i ell va fer el mateix. La Julia i la germana que tenia a l'altre costat l'estaven estudiant com si fossin taxadores de joies. Si, en aquell moment, alguna d'elles hagués tret una lupa de rellotger de la bossa i se l'hagués apropat a l'ull, no l'hauria agafat per sorpresa.

—Se't veia tan poderós al terreny de joc... —va dir la Julia.

En William es va posar vermell i la part superior de les galtes de la Julia també va agafar color. Notava que aquella noia tan bonica el desitjava i no podia creure's la sort que tenia. Ningú l'havia desitjat abans. Li venien ganes d'abraçar-la davant de les seves germanes, davant de tot l'estadi, però la naturalesa d'en William no contemplava fer actes tan atrevits com aquest. Estava suat de cap a peus i la Julia va tornar a parlar:

—Aquesta és la meva germana Sylvie —va dir—. Jo soc la més gran, però ella i jo només ens portem deu mesos.

—Encantada de coneixe't —va dir la Sylvie.

Tenia els cabells una mica més foscos que la Julia i era més baixeta i amb menys corbes. Va continuar estudiant en William mentre la Julia somreia com un gall dindi que ensenya totes les plomes. Mentre era allí dret, va veure com un dels botons de la camisa de la Julia es descordava sol, massa tibant sobre aquells pits tan generosos, i deixava entreveure els sostenidors rosa que duia abans que ella se n'adonés i tornés a posar-ho tot al seu lloc.

—Tu quants germans tens? —va preguntar l'Emeline (o potser era la Cecelia).

No eren idèntiques, però per a ell s'assemblaven molt. Tenien la mateixa pell bronzejada i els mateixos cabells de color castany clar.

—No en tinc cap —va respondre ell, tot i que no va poder evitar pensar en la fotografia emmarcada de la nena pèl-roja que hi havia a la sala d'estar de casa dels seus pares. La Julia ja sabia que era fill únic (va ser una de les primeres preguntes que li va fer quan es van trucar per primer cop), però la resta semblaven còmicament sorpreses.

—Quina pena —va dir l'Emeline (o la Cecelia).

—Hauríem de convidar-lo a sopar a casa nostra —va dir la Sylvie, i la resta de noies van assentir—. Fa pinta d'estar molt sol.

I així va ser com, quatre mesos després de començar la universitat, en William va trobar la seva primera xicota i una nova família.